

Sygnatura akt VIII Ga 186/15

VIII Ga 209/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska (spr.)

Sędziowie: SO Agnieszka Woźniak

SO Krzysztof Górski

Protokolant: st.sekr.sądowy Agnieszka Grygiel

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa F. S. i M. R.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów oraz pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 2 kwietnia 2015 roku, sygnatura akt XI GC 834/14

I. oddała obie apelacje;

II. zasądza solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kwotę 90 zł (dziewięćdziesięciu złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 300 zł (trzystu złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Krzysztof Górski SSO Anna Budzyńska SSO Agnieszka Woźniak

Sygn. akt VIII Ga 186/15

VIII Ga 209/15

UZASADNIENIE

Powodowie F. S. i M. R. wnieśli o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 5.100 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 6 sierpnia 2010 r. oraz kosztami postępowania według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazali, że na mocy umowy przelewu nabyli, przysługujące poszkodowanemu od pozwanej w związku z umową ubezpieczenia OC sprawcy kolizji drogowej, roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego

przystosowanego do nauki jazdy. Poszkodowany w celu zapewnienia płynnego i nieprzerwanego świadczenia usług nauki jazdy, zmuszony był do wypożyczenia pojazdu. Koszt najmu wyniósł 10.248 zł (brutto) według stawki 400 zł netto za dobę. Stawka nie była wygórowana, mieściła się w średnim przedziale stawek za najem tego typu pojazdów. Z uwagi na to, że działalność edukacyjna jest zwolniona z obowiązku uiszczania podatku VAT, poszkodowany nie ma możliwości odliczenia tego podatku. Pozwana nie wydała żadnej decyzji i nie udzieliła odpowiedzi na wezwanie.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana zakwestionowała zarówno czas trwania najmu, jak i wysokość stawki dobowej za najem. Nadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 r. (sygn. akt XI GC 834/14) Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę 4.428 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 sierpnia 2010 r. (pkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II), zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę 2.489 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III) oraz nakazała pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 77,93 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następującym ustaleniach i wnioskach.

W dniu 21 maja 2010 r. doszło do kolizji, w której samochód marki F. (...) o nr rej. (...), z którego korzystał D. S., został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany zakład wypłacił odszkodowanie, jednak nie w pełnej wysokości, a przedmiotowe postępowanie dotyczy należnego powodowi odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Poszkodowany zwrócił się do powodów o pomoc w uzyskaniu należnego odszkodowania, w związku z czym pełnomocnik poszkodowanego pismem z 24 maja 2010 r. (doreczonym pozwanej 2 czerwca 2010 r.) zgłosił pozwanemu powstanie szkody. Ponadto, w związku z faktem, iż poszkodowany prowadzi działalność gospodarczą z zakresu nauki jazdy i pilotażu, do czasu naprawy uszkodzonego pojazdu zmuszony był wynajmując pojazd zastępczy.

W związku z tym, że pozwana w konsekwencji wykonanych oględzin sporządziła kosztorys naprawy (w którym wskazano na zakres uszkodzonych elementów) poszkodowany przekazał pojazd do naprawy. W wyniku przystąpienia do naprawy, po rozebraniu uszkodzonego pojazdu, okazało się, że zakres uszkodzeń jest większy niż ten, który uwzględniła pozwana, w związku z czym 9 czerwca 2010 r. pełnomocnik powodów niezwłocznie (również za pomocą faxu) zgłosił pozwanej potrzebę przeprowadzenia dodatkowych oględzin. W związku z tym, że pozwana nie zareagowała na zgłoszenie szkody, pełnomocnik powodów w dniu 16 czerwca 2014 r. ponownie zgłosił potrzebę przeprowadzenia dodatkowych oględzin.

Poszkodowany przez okres 21 dni (w okresie naprawy uszkodzonego pojazdu oraz oczekiwania na oględziny pojazdu) korzystał z pojazdu zastępczego przystosowanego do nauki jazdy za kwotę 400 zł netto za dobę najmu. Koszt wynajmu pojazdu zastępczego za okres 21 dni wyniósł 10.248 zł brutto. Pismem z 6 lipca 2010 r, powodowie wnieśli o zapłatę kwoty wynikającej z FV nr FS (...) tytułem zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego.

Pozwana nie wydała żadnej decyzji rozstrzygającej o zasadności roszczeń powodów i nie przyznała na ich rzecz, ani na rzecz poszkodowanego odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. W związku z powyższym pełnomocnik poszkodowanego pismem z 4 października 2012 r. wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 10.248 zł. Wezwanie do zapłaty również pozostało bez odpowiedzi. Przedmiotem niniejszego sporu jest zatem zarówno okres najmu pojazdu zastępczego jak i wysokość dobowej stawki najmu.

Poszkodowany w celu zapewnienia płynnego i nieprzerwanego świadczenia usług związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą w formie edukacji z zakresu nauki jazdy i pilotażu zmuszony był do wypożyczenia pojazdu przystosowanego do nauki jazdy. Niemożność korzystania z samochodu w okresie naprawy powypadkowej mogła spowodować powstanie szkody majątkowej.

Powodowie są legitymowani w przedmiotowej sprawie na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 21 czerwca 2010 r.

Podmioty zajmujące się wynajmem samochodów zastępczych, przystosowanych do nauki jazdy na terenie S., stosowały w 2010 r. stawki w wysokości od 380 zł do 400 zł netto za dobę. Koszty takie kształtują się dla pojazdu wynajętego bez limitu kilometrów i odpowiadającego klasie uszkodzonego pojazdu. Poniesiony przez poszkodowanego koszt najmu według stawki 400 zł za dobę nie był rażąco odbiegający od oferowanych cen za tego typu usługi na rynku polskim za wynajem samochodów przystosowanych do nauki jazdy. Jednocześnie biegły uznał uzasadniony czas naprawy i najmu na 9 dni. Biegły nie podzielił stanowiska powodów co do uzasadnionego czasu naprawy poprzez dodatkowe oględziny. Oceniał dodatkowe oględziny, jako całkowicie zbędne, gdyż dotyczyły części o znikomej wartości.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo, którego podstawę prawną stanowił art. 822 k.c. za uzasadnione w części dotyczącej wynagrodzenia za okres 9 dni w stawce 400 zł za dobę plus 23% VAT.

W pierwszej kolejności za niezasadny Sąd uznał w zarzut przedawnienia przyjmując, że z uwagi na brak jakiegokolwiek reakcji na zgłoszone roszczenie w przedmiocie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego termin przedawnienia roszczenia nie zaczął biec. Wskazując na treść art. 819 § 4 k.c. Sąd zaznaczył, że skutkiem niezachowanie formy pisemnej oświadczenia ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia, będącego konsekwencją zgłoszenia roszczenia lub zdarzenia, jest nierozpoczęcie na nowo biegu terminu przedawnienia. W ocenie Sądu wobec nie wydania przez pozwaną decyzji o wypłacie należności z tytułu najmu pojazdu zastępczego, nie zakończyła się przerwa biegu przedawnienia. Za przyznane w tym w tym względzie Sąd uznał twierdzenia powodów, wskazując jednocześnie, że pozwana nie przedłożyła akt likwidacji szkody, pomimo zobowiązania, nie przedłożyła również decyzji np. odmownej w tym zakresie.

Dalej wskazując na konieczność zaistnienia, dla przyjęcia odpowiedzialności ubezpieczyciela, przesłanek odpowiedzialności ubezpieczonego (art. 361 k.c.) Sąd zaznaczył, że w rozpoznawanej sprawie niespornym był fakt zawarcia przez sprawcę zdarzenia umowy ubezpieczenia OC z pozwanym i zaistnienie powodującego szkodę zdarzenia, za które odpowiadała osoba ubezpieczona. Pozwana nie kwestionowała również istnienia legitymacji powodów, która wynikała z przedłożonej umowy cesji oraz z art. 509 i 510 k.c., a także swej odpowiedzialności co do zasady.

Odnosnie zarzutu przyjęcia przez powodów stawki 400 zł netto za dobę, jako rażąco wygórowanej oraz nie zasadność części czasu najmu Sąd powołał się na utrwalony w judykaturze pogląd, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, przy czym poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej firmy. Jako wyjątek Sąd wskazał sytuacje, gdy poszkodowanemu zarzucić można naruszenie wynikającego z art. 354 § 2 k.c. obowiązku współpracy z dłużnikiem, lub działanie sprzeczne z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a więc sytuacje, w której poszkodowany świadomie lub przez niedbalstwo wybrał zakład oferujący usługi w zawyżonych cenach.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie sytuacja taka nie zachodziła. Dla wykazania stawek obowiązujących w 2012 r. na rynku lokalnym powodowie przedłożyli wydruki cenników (...), Potas (...), LG R., (...) i K.. Nadto zasadność stawki 400 zł potwierdził biegły w opinii - o której przeprowadzenie wnosili strony - szczegółowo wyjaśniając, z czego się bierze taka różnica pomiędzy najmem pojazdu zwykłego użytku, od najmu pojazdu do nauki jazdy. W podobnych sprawach również były wydawane przez biegłych opinie, które potwierdzały stanowisko powodów i biegłego, mianowicie, że stawki najmu pojazdów przystosowanych do nauki jazdy w tamtym i obecnym okresie nie różnią się i wynosiły właśnie około 400 zł za dobę. Przykładowo m.in. opinie wydane w sprawach między tymi samymi stronami przez biegłych J. P. i W. S.. Opinia w niniejszej sprawie sporządzona przez M. M., dysponującego wiedzą specjalistyczną, potwierdzoną uzyskaniem statusu biegłego sądowego w trybie procesowym i w oparciu o rygory proceduralne, stanowiła w pełni miarodajną podstawę ustalenia spornej w sprawie okoliczności, tj. uzasadnionego

czasu najmu oraz wysokości stawki zastosowanej przy wynajmie pojazdu zastępczego - czy była rażąco zawyżona. Opinia takiego faktu nie potwierdziła, wynika z niej, że kwota 400 zł za dobę mieściła się w stawkach stosowanych w tamtym czasie na rynku lokalnym; opinia została logicznie i przekonująco uzasadniona. Biegły na rozprawie wyjaśnił, że przy wynajmie pojazdów przystosowanych do nauki jazdy stawki są wyższe, co uzasadnione jest specyfiką eksploatacji pojazdu. Wobec powyższego zdaniem Sądu brak było podstaw do stosowania art. 362 k.c., stanowiącego, że jeżeli uszkodzony przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Odnosnie do czasu naprawy i pozostającego z nim w związku czasu najmu Sąd podzielił opinię biegłego, który ustalił, że uzasadniony był maksymalnie okres 9 dni.

Z powyższym wyrokiem nie zgodziły się obie strony. Pozwana, zaskarżając wyrok - wniosła oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego oraz zwrot opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Skarżonemu wyrokowi zarzuciła nieprawidłową wykładnię art. 361 § 1 k.c. skutkującą rozszerzeniem odpowiedzialności dłużnika do poziomów nieakceptowalnych, wykraczających poza adekwatny związek przyczynowy, nieprawidłową wykładnię art. 16 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych poprzez niezastosowanie w sprawie oraz nieprawidłową wykładnię art. 117 § 1 k.c. przez przyjęcie nieprzedawnialności roszczeń w stosunku do pozwanej.

W odpowiedzi na apelację pozwanej powodowie wnieśli o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie na rzecz powodów kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Powodowie zaskarżyli wyrok apelacją w części oddalającej powództwo. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 361 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię pojęcia szkody w rozumieniu powyższego przepisu i ustalenie odszkodowania w niższej wartości niż rzeczywiście poniesiona przez uszkodzanego strata oraz naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i zaniechanie jego wszechstronnego rozważenia, wyrażającego się w przyjęciu, że zasadny okres wynajmu pojazdu zastępczego wynosił 9 dni.

W oparciu o powyższe zarzuty powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez uwzględnienie powództwa w oddalonej części oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kosztów sądowych według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie przed sądem I instancji, a także kosztów zastępstwa przed sądem II instancji.

W odpowiedzi na apelację powodów, pozwana wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów procesu wywołanych rzeczoną apelacją.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje stron okazały się nieuzasadnione.

Zarzuty zawarte w obu apelacjach w ocenie Sądu odwoławczego nie podważają prawidłowości ustaleń Sądu I instancji jak i dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej roszczenia dochodzonego w sprawie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i wywiedzione na ich podstawie przez Sąd I instancji wnioski, czyniąc je podstawą faktyczną rozstrzygnięcia w sprawie, dzieląc tym samym w całości zaprezentowane przez Sąd I instancji stanowisko, iż powództwo na gruncie podniesionych twierdzeń, zgłoszonych zarzutów oraz naprowadzonych w sprawie dowodów okazało się uzasadnione w części. Z tych względów Sąd Okręgowy, jako sąd meriti, przyjmując za własne zarówno ustalenia faktyczne jak i dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną, nie znajduje potrzeby ponownego ich przytaczania.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji strony powodowej, sprowadzających się do zakwestionowania przyjętego przez Sąd I instancji za uzasadniony okresu najmu pojazdu zastępczego, pozostającego – w ocenie Sądu

Rejonowego - w związku z okresem naprawy uszkodzonego pojazdu wskazać należy, że ustalenia w tym przedmiocie zostały oparte przez Sąd Rejonowy na treści opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej M. M. (2), który został powołany między innymi na okoliczność uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego. Niewątpliwie dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych sprawy w tym zakresie niezbędne były wiadomości specjalne, co uzasadniało zasięgnięcie opinii. Dokonując oceny faktów z punktu widzenia posiadanej wiedzy specjalistycznej biegły umożliwił sądowi dokonanie należytej oceny faktów wynikających z zebranego w sprawie materiału procesowego.

W ocenie Sądu Odwoławczego zarzut powodów naruszenia art. 233 § 1 k.p.c w zakresie dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodu z opinii biegłego sądowego nie zasługuje na uwzględnienie. Ocena opinii biegłego została dokonana przez Sąd Rejonowy z uwzględnieniem wszystkich kryteriów wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c., co tym samym wyklucza kwestionowanie ustaleń dokonanych na jej podstawie. Odmiennego wniosku nie uzasadniają twierdzenia pozwanego, iż błędnie biegły przyjął za uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego jedynie okres 9 dni, pomijając okres oczekiwania na drugie oględziny pojazdu w związku z ujawnieniem się dalszych uszkodzeń.

Biegły sądowy uznał, że w przedmiotowej sprawie uzasadniony czas pozostawiania w warsztacie uszkodzonego w wyniku kolizji pojazdu (na czas naprawy), a w konsekwencji uzasadniony okres najmu pojazdu wynosił 9 dni. Wskazał w szczególności, że okres ten obejmował technologiczny czas naprawy oraz czas przeznaczony na czynności organizacyjne. Biegły odniósł się również do podnoszonej przez stronę powodową okoliczności dotyczącej wydłużenia czasu korzystania z pojazdu zastępczego w związku przedłużającym się procesem naprawy, spowodowanym brakiem podjęcia przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego czynności związanych ze zgłoszoną koniecznością przeprowadzenia dodatkowych oględzin. W tym kontekście biegły wskazał przede wszystkim na charakter tych uszkodzeń. W ocenie biegłego zakres i rodzaj ujawnionych po pierwszych oględzinach uszkodzeń w żaden sposób nie uprawniał do przyjęcia, iż w sprawie zaszła w istocie konieczność przeprowadzenia przez przedstawiciela ubezpieczyciela dodatkowych oględzin. Jak wyjaśnił biegły uszkodzenia te miały bowiem niewielki zakres oraz dotyczyły „znikomej wartości dodatkowych, nieistotnych części” jak np. kratka – zaślepka zderzaka. Nadto zdaniem biegłego przy właściwym przebiegu postępowania powódowie, te dodatkowe uszkodzenia powinni uwzględnić w ramach kalkulacji kosztów przedstawionej następnie ubezpieczycielowi.

Wbrew zarzutom powodów, Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił motywy dla których za uzasadniony uznał okres 9 dni najmu, przeprowadził też postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, a zebrany w sprawie materiał poddał wszechstronnej i wnikliwej ocenie, z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów. W uzupełnieniu zaprezentowanej argumentacji wskazać jedynie należy, że twierdzenia strony powodowej, które wskazują na nienależyte wykonanie przez ubezpieczyciela jego obowiązków, pomijają fakt, że w istocie nie uzasadniono, dlaczego konieczność wykonania dodatkowych oględzin pojawiła się dopiero po tygodniu od przeprowadzanie pierwszych oględzin. Niewątpliwie z uwagi na charakter tych uszkodzeń - bezspornie niewielki - ich stwierdzenie nie wymagało dogłębnych badań i ustaleń, nie były to też uszkodzenia – jak wskazał biegły – zakryte w trakcie pierwszych oględzin. Tymczasem dopiero po kilku dniach od pierwszych oględzin okazało się, że dostrzeżono dodatkowe uszkodzenia takich elementów jak kratki i listwy zderzaka.

W ocenie Sądu Okręgowego poza wskazaną powyżej kwestią, również sam proces naprawy uszkodzonego pojazdu, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, podaje w wątpliwość stanowisko strony powodowej jakoby wyłącznie działanie ubezpieczyciela, a właściwie opieszałość przy likwidacji szkody była przyczyną opóźnienia całego procesu naprawczego. Podkreślić w tym względzie należy, że z materiału dowodowego zebranego w sprawie w żaden sposób nie da się wyinterpretować z jakiego powodu - pomimo, że faktyczny czas korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego wynosił 29 dni (co wynika z dokumentów wydania i zwrotu pojazdu), to jednak faktura wystawiona z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego obejmowała okres 21 dni. Zwrócić należy także uwagę na okoliczność, na którą wskazywał biegły, a mianowicie, że proces naprawy uszkodzonego pojazdu trwał dłużej niż wskazane przez powodów 29 dni. Powyższe poddaje wątpliwość twierdzenia powodów, iż jedyną przyczyną wydłużonego czasu naprawy było oczekiwanie na dodatkowe oględziny. Z tych powodów w ocenie Sądu Okręgowego

przyjęty przez Sąd Rejonowy okres 9 dni uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego znajduje pełne uzasadnienie z materiale dowodowym, którym Sąd dysponował.

Odnosząc się do apelacji strony pozwanej, zaznaczyć należy, że skarżąca w istocie zakwestionowała jedynie przyjętą przez Sąd Rejonowy na podstawie opinii biegłego wysokość stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego. Przedstawiona w tym względzie argumentacja skarżącego stanowi zresztą w zasadzie powielenie linii obrony prezentowanej przez pozwaną w toku postępowania przed Sądem I instancji. Zdaniem skarżącej stawka ta była rażąco zawyżona i odbiegała od stawek rynkowych,

Odnosząc się do tej kwestii Sąd Rejonowy przeprowadził weryfikację tej stawki i jej wysokości. Biegły powołany również na okoliczność ustalenia wysokości stawki najmu samochodu zastępczego - ekonomicznie uzasadnionej przedstawił swoje stanowisko, wyjaśniając w sposób wyczerpujący, dlaczego stawka ustalona na poziomie 400 zł jest prawidłowa, umotywował też z jakich przyczyn należy uznać ją za odpowiadającą stawkom obowiązującym na lokalnym rynku. Pozwana kwestionując to stanowisko odwoływała się do dowodów, zawnioskowanych przez nią w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, które w jej ocenie Sąd bezpodstawnie pominął. Zdaniem pozwanej wskazane dowody służyć miały wykazaniu, że ustalona przez biegłego stawka nie jest rynkowa.

W ocenie Sądu Okręgowego z takim stanowiskiem pozwanej nie można się jednak zgodzić. Wyrażnego zaznaczenia wymaga, że przedstawione przez pozwaną na poparcie tych twierdzeń dowody są w istocie dowodami, które odnosiły się do ofert składanych przez oferentów do Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego. Nie były to przy tym oferty składane w takich samych okolicznościach, adekwatnych do okoliczności przedmiotowej sprawy. Dotyczyły bowiem odpowiedzi oferentów na ogłoszony przez ten podmiot przetarg nieograniczony na dostawy samochodów do nauki jazdy. Niewątpliwie też obejmowały inną ilość i inny zakres obowiązków umownych, który w ramach tejże umowy miał być przez oferentów realizowany. Powyższe nie daje zatem podstaw do zastosowania analogii i przyjęcia, że przedstawione w tych ofertach ceny najmu miesięcznego jednego pojazdu podważają wnioski biegłego przedstawione w opinii co do rynkowych stawek najmu pojazdu zastępczego przeznaczonego do nauki jazdy.

Nadto jak trafnie wskazali powodowie w odpowiedzi na apelację - odnosząc się do powoływanej przez pozwaną opinii wydanej w innym okresie, w innej sprawie, dotyczącej innego rynku lokalnego - gdyby zastosować w tym zakresie stawek regułę średnich cen obowiązujących na rynku krajowym, to przy zróżnicowaniach cen w poszczególnych regionach Polski, np. w związku ze wzmożonym popytem na określone usługi naprawcze w niektórych rejonach i aglomeracjach kraju, doszłoby do wypłaty poszkodowanym odszkodowań ubezpieczeniowych nieadekwatnych do kosztów poniesionych w związku z naprawą uszkodzonego pojazdu.

Za niezasadny uznać należało również zarzut pozwanej dotyczący naruszenia art. 117 § 1 k.c. Wbrew twierdzeniem pozwanej przedstawionym dla uzasadnienia tego zarzutu Sąd Rejonowy nie uznał, że roszczenia w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela nie ulegają przedawnieniu. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd przyjął, że przedawnienie roszczeń dochodzonych pozwem nie nastąpiło z uwagi na brak jakiejkolwiek reakcji na zgłoszone roszczenie. Powołując się na uregulowanie zawarte w art. 819 § 4 k.c. Sąd zaznaczył, że wobec nie wydania przez pozwaną decyzji o wypłacie należności z tytułu najmu pojazdu zastępczego, nie zakończyła się przerwa biegu przedawnienia. Powyższe nie jest jednoznaczne z przyjęciem koncepcji „nieprzedawnialności” roszczeń co do zasady.

Skoro – zgodnie z treścią art. 819 § 4 k.c. bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczenia przerywa się przez jego zgłoszenie, to w niniejszej sprawie zgłoszenie szkody w postaci kosztów wynajmu samochodu zastępczego przerwało bieg terminu przedawnienia. Przedawnienia rozpoczyna się z kolei na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia. Powodowie nie otrzymali stosowanego oświadczenia bowiem decyzja co do żądania dotyczącego kosztów wynajmu samochodu zastępczego nie została wydana. W tym stanie rzeczy słusznie więc przyjął Sąd Rejonowy, że termin przedawnienia nie zaczął biec. Powołana w apelacji decyzja z dnia 17 grudnia 2010 r. nie dotyczy roszczenia obejmującego koszty wynajmu pojazdu zastępczego, nadto nie została skierowana do powodów lecz do (...) Funduszu (...) w S., a zatem nie doszło do ponownego rozpoczęcia biegu przedawnienia roszczenia powodów w tym zakresie.

Z przyczyn powyżej wskazanych uznając obie apelacje za bezzasadne, Sąd Okręgowy - na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. - oddalił apelacje powodów oraz pozwanej.

Oddalając obie apelacje stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu mając przy tym na uwadze wartość przedmiotu zaskarżenia w obu sprawach o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. przy uwzględnieniu stawek minimalnych.

Na koszty strony pozwanej składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 90 zł określone w wysokości 50% stawki minimalnej właściwej dla wartości przedmiotu zaskarżenia (672 zł). Podstawę prawną takiego ustalenia stanowi § 12 ust. 1 pkt. 1) w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez radcę prawnego ustanowionego urzędu (j.t. Dz. U. 2013 r., poz. 461).

Na koszty strony powodowej składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 300 zł określone w wysokości 50% stawki minimalnej właściwej dla wartości przedmiotu zaskarżenia (4.428 zł). Podstawę prawną takiego ustalenia stanowi § 13 ust. 1 pkt. 1) w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U. 2013 r., poz. 460).

SSO K. G. SSO A. B. SSO A. W.